

wenste reorganisatie in 1577 en latere jaren. Geen enkele stad wilde afstand doen van het bezit van een eigen ontvangkantoor, en iedere poging tot reorganisatie leed hierop schipbreuk. Ondubbeltzinnig besloot Rotterdam daarom op 4 augustus 1576, in te stemmen met de bestaande organisatie mits de ontvanger-generaal, Jacob Muys, een eigen ontvanger voor de stad aanstelde en uit diens ontvangsten de kosten voor de oorlogvoering die nu door de stad werden gedragen (al heette het dan, dat ze werden voorgeschoten), zouden worden betaald⁷).

De Staten besloten op 8 juli 1576 dat de steden de kosten voor de huur van schepen, scheepsvrachten, victualiën en andere buitengewone kosten uit de voor het gemeneland gecollecteerde gelden mochten laten voorschieten tot een bedrag van 300 £. Op 8 december 1576 besloten ze nader dat de ontvangers-particulier uit de inkomsten van de 'gemeene middelen' aan de magistraten van de garnizoenssteden binnen hun district gelden zouden uitreiken tot betaling van de garnizoenskosten. Hanneman van Delft kreeg de opdracht, dit voor Delft, Rotterdam en Schiedam te regelen⁸). Het valt echter te betwijfelen of deze besluiten voldoende effect hebben gesorteerd want Rotterdam persisteerde bij zijn verlangen naar een eigen ontvanger. Toen de stad in mei 1577 de 'cherches' de opdracht gaf, geen schepen aan te houden om de convooi- en licentgelden te heffen, zulks in tegenspraak tot de besluiten van de Staten en tot woede van Amsterdam, moet dit misschien mede als een drukmiddel hiervoor worden gezien. Overigens speelde bij het heffen van deze gelden dezelfde kwestie: Rotterdam wilde hiervoor een eigen ontvanger, burger van de stad, benoemd zien om ook deze gelden ter beschikking te hebben voor de bekostiging van versterkingen in het belang van heel Holland⁹).

Bij de reorganisatiepoging van de belastinginning van zomer 1577, op grond van de achterstand van de in Den Haag door de particuliere ontvangers ingediende afrekeningen, werden wel nieuwe ontvangers benoemd - voor Delft was dit Everard van Lodesteyn - maar het aantal bleef gelijk en Rotterdam viel dus nog steeds buiten de prijzen. De stad legde zich daarbij niet neer en ging op 30 augustus op eigen gezag over tot de benoeming van Esaias de Lindt, vroedschap sinds april 1575 en eigenaar van de bierbrouwerij 'De Lindeboom', als ontvanger van de imposten en accijnzen voor het gemeneland in Rotterdam en de omliggende dorpen, 'om die van de pachters of hun borgen te ontvangen en zo op mandaat, assignatie of ordonnantie van de Staten of de